

Zpráva o vnitřním hodnocení Akreditační komise 2009

listopad 2009

Zpráva o uplatňování doporučení formulovaných ve zprávách o vnitřním hodnocení Akreditační komise v letech 2007 a 2008

Úvod

Standardy a směrnice pro zajišťování kvality v Evropském prostoru vysokého školství (dále jen *Standardy a směrnice*) stanovily jako nezbytnou součást procesu zajišťování kvality periodické hodnocení akreditačních agentur (tzv. hodnocení hodnotitelů). Toto hodnocení musí být realizováno dvojím způsobem – jako vnější hodnocení a jako vnitřní hodnocení, jehož význam spočívá ve skutečnosti, že akreditační agentura si sama vytváří interní mechanismy, jejichž prostřednictvím sleduje a posuzuje kvalitu vlastní činnosti. Vnitřní hodnocení by však mělo zároveň sloužit jako základ vnějšího hodnocení, což znamená, že s periodicitou 3-5 let by měla vznikat komplexní sebehodnotící zpráva (self-evaluation report), jejíž údaje posoudí nezávislé grémium ustavené pro vnější hodnocení. Vnitřní hodnocení však musí probíhat každý rok, neboť je třeba provádět pravidelnou analýzu aktuálních problémů a způsobu, jak Akreditační komise zohlednila doporučení vyplývající z předchozí zprávy o jejím vnitřním hodnocení.

Vzhledem k tomu, že letošní rok je z hlediska hodnocení mimořádný, neboť bylo zahájeno první vnější hodnocení a Akreditační komise v červnu 2009 jako podklad pro realizaci tohoto hodnocení připravila podrobnou sebehodnotící zprávu, zaměřuje se pravidelné vnitřní hodnocení zejména na to, jakým způsobem a do jaké míry jsou k odstraňování již dříve zjištěné nedostatky a rizika a jak jsou naplňována doporučení konstatovaná v předchozích zprávách o vnitřním hodnocení Akreditační komise (tzv. follow-up report).

Přípravu zprávy o vnitřním hodnocení ovlivnil rovněž odchod prof. Milana Sojky, který stál u zrodu systému vnitřního hodnocení Akreditační komise a byl vůdčí osobností při přípravě zpráv o vnitřním hodnocení v letech 2007 a 2008.

VÝCHODISKA PRO ZHODNOCENÍ SOUČASNÉHO STAVU

Zprávy o vnitřním hodnocení v roce 2008 a především v roce 2007 konstatovaly silné a slabé stránky činnosti Akreditační komise. Za jednoznačně pozitivní bylo označeno, že 1) všechny postupy a výsledky činností Akreditační komise jsou v souladu s jejím posláním a cíli v oblasti zajišťování kvality; 2) Akreditační komise má funkční systém obrany proti konfliktům zájmů, její rozhodnutí a doporučení jsou konzistentní a nezávislá na tlacích zájmových skupin i vládních institucí; 3) Akreditační komise má dobře fungující systém vnitřního zabezpečení kvality svých činností. Součástí tohoto systému je vnitřní zpětná vazba (zprostředkující názory členů Akreditační komise a stálých pracovních skupin, ale i pracovníků sekretariátu a akademické obce).

Hodnocení také identifikovalo hlavní oblasti, v nichž Akreditační komise má dosud významnější rezervy při naplňování *Standardů a směrnic* a příkladů dobré praxe zahraničních agentur zajišťujících kvalitu ve vysokém školství. V souvislosti s pojmenováním těchto slabin byla přijata doporučení k odstraňování nedostatků a zkvalitňování činnosti. Podstatná část těchto nedostatků byla odstraněna již v průběhu roku 2008. Tato skutečnost byla konstatována v následujícím roce ve zprávě o vnitřním hodnocení. Řadu pojmenovaných problémů a rizik však nebylo možné odstranit operativně, jelikož představují buď záležitosti koncepčního rázu, jejichž změna není možná bez vůle institucí určujících politiku v oblasti vysokoškolského vzdělávání (např. některé změny lze provést pouze v rámci legislativního procesu), nebo jejich odstranění vyžaduje delší časové období.

Zprávy o vnitřním hodnocení z předchozích let přijaly šest hlavních doporučení ke zkvalitnění činnosti Akreditační komise:

1. Akreditační komise by měla usilovat o zefektivnění své činnosti a vytvoření prostoru pro diskuse o koncepčních záležitostech.
2. Potřebná je další diskuse, která povede ke zpřesnění a specifikaci používaných kritérií zejména u magisterských a doktorských studijních programů a u žádostí o akreditace habilitačních a profesorských řízení.
3. Je třeba posílit vzájemnou komunikaci mezi Akreditační komisí a pracovními skupinami. Je nutné více sjednotit metodiku posuzování žádostí a hodnocení institucí v jednotlivých pracovních skupinách a účelových pracovních skupinách.

V této souvislosti je třeba více využívat webové stránky, ale také přímého kontaktu s pracovními skupinami.

4. Je třeba se zaměřit na zlepšení informovanosti vysokých škol a širší veřejnosti o činnosti Akreditační komise.
5. Akreditační komise by měla usilovat o větší zapojení studentů a odborníků z praxe v pracovních skupinách a účelových hodnotících pracovních skupinách.
6. Vůči Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy je třeba vznést požadavek na zvýšení rozpočtu Akreditační komise v souvislosti s novými úkoly vyplývajícím z účasti ČR v Boloňském procesu a na lepší zajištění sekretariátu Akreditační komise (personální i materiální).

V rámci naplňování citovaných doporučení přistoupila Akreditační komise v roce 2009 k následujícím opatřením:

ZEFEKTIVŇOVÁNÍ ČINNOSTI A VYTVÁŘENÍ PROSTORU PRO DISKUSE O KONCEPČNÍCH ZÁLEŽITOSTECH

a) základní cesta zefektivnění: přechod od akreditace studijních programů k akreditaci institucí

Zpráva o vnitřním hodnocení v roce 2007 zdůraznila, že činnost Akreditační komise byla dosud výrazně orientována na akreditace a hodnocení akreditovaných činností. V důsledku přetížení agendou spojenou s akreditacemi a prodloužováním platnosti akreditace nezbýval čas na strategické úvahy a diskuse o koncepčních materiálech. Od roku 2002 (kdy skončilo ze zákona o vysokých školách přechodné období, ve kterém musely být akreditovány všechny studijní programy) Akreditační komise ve své činnosti postupně kladla stále větší důraz na hodnocení, i když vzhledem k množství žádostí o akreditaci a prodloužení platnosti akreditace jsou členové Akreditační komise i většiny pracovních skupin výrazně přetěžováni. Zpráva v této souvislosti konstatovala, že výstupy akreditací i hodnocení jsou převážně kvalitní a odpovídají přijatým kritériím. Proces akreditace je důsledně založen na hodnocení, jehož východiskem je aplikace minimálních standardů.

Přechod od programových akreditací k akreditacím institucionálním byl nastartován v roce 2008, kdy Akreditační komise začala hodnocení institucí spojovat se stanoviskem k prodloužení akreditace studijních programů. Za příklad dobré praxe lze v této souvislosti považovat hodnocení Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (zpráva o hodnocení projednána na zasedání Akreditační komise č. 5/2008 v listopadu 2008). Na základě pečlivého hodnocení činnosti univerzity vyslovila Akreditační komise souhlasné stanovisko s prodloužením platnosti akreditace všech bakalářských a magisterských studijních programů. Tím došlo ke sjednocení doby platnosti akreditace u všech studijních programů, což znamená, že příště bude univerzita žádat o prodloužení platnosti akreditace všech programů zároveň. Akreditační komise tak bude moci zhodnotit akreditované činnosti v celkovém kontextu a zároveň dojde v mezidobí k výraznému snížení administrativní zátěže.

Příklad hodnocení Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem představuje cestu zefektivnění činnosti Akreditační komise. V současnosti se propojení a hodnocení a reakreditace uskutečňuje takřka u všech hodnocených institucí. Nicméně vzhledem k počtu vysokých škol, počtu akreditovaných studijních programů a současné dikci zákona není za stávajícího legislativního stavu možné tímto modelem zcela nahradit systém prodloužování platnosti akreditace studijních programů.

Systémový přechod od akreditace studijních programů k akreditaci institucí není možný bez změny zákona o vysokých školách. Akreditační komise proto vyjádřila podporu změně nastavení systému akreditací v rámci reformy o terciárním vzdělávání. Akreditační komise však na rozdíl od některých autorů, kteří se podíleli na přípravě pracovní verze zákona o terciárním vzdělávání, se domnívá, že po přechodu na akreditaci institucí by měla být zachována částečně programová akreditace, a to u nových studijních programů. Prodloužení platnosti akreditace by se odehrávalo formou periodického hodnocení instituce. Takový systém zabezpečení kvality však vyžaduje od vysokých škol, aby realizovaly vnitřní hodnocení podle přesných, zvnějšku stanovených kritérií.

Cestu k vybudování funkčních interních systémů vysokých škol zajišťování kvality by měl naznačit projekt Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (v rámci operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost), jehož řešení však dosud nebylo zahájeno.

b) žádosti by měly být předávány a zpracovány elektronickou formou

Řešení prostřednictvím nové vyhlášky o obsahu žádosti o akreditaci studijních programů se ukázalo již v roce 2008 jako neschůdné. K nové legislativní úpravě tak zřejmě dojde až v souvislosti s nově připravovaným zákonem o terciárním vzdělávání.

V průběhu roku 2009 Akreditační komise požádala Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy o vytvoření moderní softwarové aplikace, prostřednictvím které by mohla adekvátně administrativně zajišťovat svou činnost. Aplikace by měla nahradit stávající zastaralý databázový systém (v programu Paradox) a systém distribuce žádostí o akreditaci a dalších elektronických materiálů (prostřednictvím FTP). Je žádoucí, aby nová aplikace umožňovala vyplňování požadovaných dokumentů přímo příslušném prostředí a elektronické předkládání žádostí. To by mělo zmodernizovat a usnadnit přijímání žádostí, jejich evidenci a distribuci a celkově zefektivnit administrativu Akreditační komise.

Souhrn přijatých opatření:

- hodnocení vysokých škol je spojováno se stanoviskem k prodloužení platnosti akreditace studijních programů,
- podpora změny nastavení systému akreditací v rámci reformy terciárního vzdělávání tak, aby došlo k přechodu od programových akreditací k akreditaci institucí (se zachováním akreditace nových studijních programů); v souvislosti s tím podpora důsledného vybudování funkčních interních systémů vysokých škol zajišťování kvality, které by příslušný přechod usnadnily
- zadání nové softwarové aplikace, která by zefektivnila administrativu Akreditační komise

DISKUSE O POUŽÍVANÝCH KRITÉRIÍCH AKREDITAČNÍ KOMISE

Je možné konstatovat, že v roce 2009 Akreditační komise v této oblasti výrazně pokročila. Již v předchozím období sestavila „Příručku pro posuzování žádosti o akreditaci“ a „Formulář pro posouzení žádosti o akreditaci studijního programu“, jejichž cílem bylo poskytnout vodítko jak posuzovatelům žádostí

o akreditaci studijních programů, tak vysokoškolským institucím při přípravě žádostí. S ohledem na transparentnost akreditačního procesu jsou oba dokumenty zveřejněny na webových stránkách.

Na všech zasedáních Akreditační komise byl věnován dostatek prostoru pro diskuse o kritériích pro akreditaci bakalářských, magisterských, doktorských studijních programů, oboru habilitačního a profesorského řízení a kritériím uplatňovaným při hodnocení vysokých škol a jejich akreditovaných činností. Vyvrcholením těchto diskusí (která byla mimo jiné důležitá také z hlediska srovnávání a vyjasňování kritérií mezi jednotlivými vědními a oborovými oblastmi) bylo nové definování standardů Akreditační komise pro studijní programy (schváleno na zasedání Akreditační komise č. 4/2009 v září 2009). Tyto standardy akcentují obecné požadavky na obsah studijních programů, požadavky na jejich zabezpečení po stránce personální, informační a přístrojové a požadavky související s tvůrčí a výzkumnou činností. Definováním a zveřejněním těchto standardů došlo k posílení transparentnosti posuzování akreditovaných činností.

Vzhledem ke skutečnosti, že kvalita vysokoškolského vzdělávání je nepřetržitý proces, nemohou být nikdy kritéria považována za hotovou a uzavřenou záležitost, ale musejí být předmětem stálých diskusí.

Souhrn přijatých opatření:

- zpracování a zveřejnění „Příručky pro posuzování žádosti o akreditaci“ a „Formuláře pro posouzení žádosti o akreditaci studijního programu“
- definování a zveřejnění nových standardů Akreditační komise pro studijní programy

ZLEPŠENÍ VZÁJEMNÉ KOMUNIKACE MEZI AKREDITAČNÍ KOMISÍ A PRACOVNÍMI SKUPINAMI

Problematika komunikace mezi Akreditační komisí a pracovními skupinami úzce souvisí s předchozím okruhem problémů. Již zpráva z roku 2007 konstatovala, že pracovní skupiny se ve své činnosti snaží o co největší transparentnost používaných kritérií a postupů. Pracovní skupiny aplikují standardy Akreditační komise na situaci jednotlivých oborů (otázka nastavení úrovně požadavků vzhledem

k povaze oboru či vědní disciplíny) a kritéria Akreditační komise jsou v činnosti pracovních skupin v zásadě dodržována. Hlavním problémem však je, že na úrovni pracovních skupin nebyla v minulosti vždy stejně interpretována. Tímto problémem se Akreditační komise od zjištění v roce 2007 intenzivně zabývá. Společně s tím se zabývá obecně činností pracovních skupin a jejich úlohou v procesu posuzování žádostí o akreditaci a způsobem argumentace (tj. odůvodňování) při vydání nesouhlasného stanoviska. Důraz je kladen na to, aby argumentace byla dostatečně přesvědčivá, stavěla na konkrétních skutečnostech a v co nejvyšší míře vylučovala nedorozumění a mylnou interpretaci z pohledu žadatelů. Zároveň je zdůrazňována role pracovních skupin jako poradních orgánů členů Akreditační komise (nikoli jako svébytných rozhodovacích grémií).

V roce 2008 byly v této oblasti vytyčeny další úkoly: užší kooperace s pracovními skupinami, jejichž předsedové nejsou členy Akreditační komise, stanovení pravidel pro délku funkčního období předsedy pracovní skupiny, revize a případná úprava jednacích řádů pracovních skupin, sjednocení administrativního postupu u všech pracovních skupin (způsob předávání zápisu z jednání) a hledání způsobu, jak pracovním skupinám zajistit lepší administrativní podporu.

Jako velmi pozitivní lze označit především zefektivnění činnosti pracovních skupin, jejichž předsedové nejsou členy Akreditační komise. Došlo ke spojení dvou méně vytížených pracovních skupin, z nichž jedna vykazovala jisté problémy při komunikaci s Akreditační komisí. Předsedové pracovních skupin se navíc pravidelně zúčastňují zasedání Akreditační komise a zapojují se do diskusí o kritériích a standardech. Podařilo se rovněž stanovit administrativní pravidla pro zpracování a předání zápisu a jiných podkladů z jednání pracovních skupin. Do dalšího období přetrvává úkol zrevidovat a upravit jednací řády pracovních skupin a nalézt způsob, jak pracovním skupinám zajistit lepší administrativní podporu.

Diskuse o kritériích mezi Akreditační komisí a pracovními skupinami a mezi pracovními skupinami navzájem musí být probíhat neustále.

Souhrn přijatých opatření:

- důsledně uplatněno opatření, že délka funkčního období předsedy pracovní skupiny nesmí překročit délku funkčního období člena Akreditační komise (tj. 6 let); v návaznosti na toto opatření skončili předsedové dvou pracovních skupin

- zefektivněn počet pracovních skupin – sloučeny pracovní skupiny pro Geologii a Geografii
- zapojení předsedů pracovních skupin (nečlenů Akreditační komise) do diskusí o kritériích pro posuzování žádostí
- zdůrazněna role pracovní skupiny jako poradního orgánu a model třístupňového posuzování (zpracovatelé posudků – pracovní skupiny – Akreditační komise)
- důsledně vyžadováno zpracování zápisů z jednání pracovních skupin a jejich předání sekretariátu Akreditační komise; u návrhů na negativní stanoviska vyžadována konkrétní argumentace v souladu se standardy Akreditační komise

ZLEPŠENÍ INFORMOVANOSTI VYSOKÝCH ŠKOL A ŠIRŠÍ VEŘEJNOSTI O ČINNOSTI AKREDITAČNÍ KOMISE

Zpráva z roku 2007 upozornila na problémy v komunikaci Akreditační komise s veřejností a konstatovala, že je třeba hledat cesty, jak co nejlépe informovat veřejnost o poslání a činnosti Akreditační komise a jejích pracovních skupin. V tomto směru je třeba využít i webové stránky Akreditační komise a kvalitativně zlepšit zejména webové stránky v anglickém jazyce.

V průběhu následujícího roku došlo ke zlepšení kvality webových stránek (nikoli však plně uspokojivému, jak ostatně konstatuje zpráva z roku 2008). Je zřejmé, že současná podoba webových stránek má své limity, které jsou dány skutečností, že stránky Akreditační komise jsou součástí stránek Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. To značně znesnadňuje uživatelům přístup, nehledě na to, že Akreditační komise musí respektovat strukturu a způsob zveřejňování dokumentů ministerstva. Za daných okolností se jeví jako jediné řešení osamostatnění webových stránek Akreditační komise a jejich zpřístupnění prostřednictvím unikátní domény. To by mělo výrazně napomoci, aby Akreditační komise byla veřejností jednoznačně vnímána jako nezávislá instituce. Řešení samostatných webových stránek Akreditační komise by mělo být součástí již zmiňované nové softwarové aplikace, ale s vyšším stupněm naléhavosti.

V zásadě je možné konstatovat, že v roce 2009 došlo k výraznému zvýšení povědomí veřejnosti o úloze Akreditační komise. Stalo se tak především prostřednictvím sdělovacích prostředků a jejich informování o některých problémech vysokého školství, které v průběhu roku Akreditační komise řešila. Do budoucna je však nezbytné, aby Akreditační komise sama více informovala o své činnosti, a to například i vytvářením materiálů, které by hlouběji seznamovaly s činností Akreditační komise a jejími záměry v oblasti zajišťování kvality v českém vysokém školství. V souvislosti s prezentací Akreditační komise v zahraničí bude třeba tyto materiály překládat i do cizích jazyků a věnovat zvláštní pozornost webové stránce v angličtině.

Souhrn přijatých opatření:

- pravidelná aktualizace webových stránek a zveřejňování všech významných materiálů; přeložení důležitých dokumentů do angličtiny a jejich zveřejnění
- zadání řešení samostatných webových stránek Akreditační komise a jejich zpřístupnění prostřednictvím unikátní domény
- větší pozornost věnována objasňování postupů, kritérií a standardů Akreditační komise

ZAPOJENÍ STUDENTŮ A ODBORNÍKŮ Z PRAXE V PRACOVNÍCH SKUPINÁCH

Ve zprávě z roku 2007 bylo konstatováno, že složení Akreditační komise je z hlediska oborové skladby i zastoupení oborů vcelku vyhovující. Zlepšit by se mělo zastoupení odborníků z praxe a mezinárodních expertů zejména ze Slovenské republiky a zemí s vyspělými systémy zajišťování kvality ve vysokém školství. Tento problém je řešen v podobě pravidelných obměn členů Akreditační komise v souladu s požadavky zákona. První pozitivní změny v tomto směru nastaly od září 2008, kdy se členem Akreditační komise stal odborník, který je zároveň členem Akreditační komise Slovenské republiky.

Pozitivně lze hodnotit zapojování studentů do činnosti Akreditační komise prostřednictvím jejich participace při hodnocení vysokých škol a akreditovaných činností. V tomto směru Akreditační komise navázala spolupráci se studentskou

komorou Rady vysokých škol, která do účelových pracovních skupiny nominuje své zástupce z řad studentů. Zatím se příliš nedaří zvyšovat zastoupení odborníků z praxe, kterým často chybí motivace k takové činnosti. Otázkou spíše pro diskusi je vytipování konkrétních oborů či oborových oblastí, pro které by bylo zastoupení odborníků z praxe přínosem. Přínosné by bylo rovněž zvýšit zastoupení zahraničních odborníků v pracovních skupinách (zejména odborníků, kteří mají zkušenosti procesem zajišťování kvality mimo ČR). V současné době jsou takoví odborníci zastoupeni jen v některých pracovních skupinách. Nabízí se však jejich využití i v procesu hodnocení vysokých škol (tj. participace v účelových pracovních skupinách). Překážkou je vedle jazykové bariéry (v případě většiny zahraničních odborníků by účast znamenala vše tlumočit do angličtiny, nebo celý proces hodnocení realizovat v angličtině) nedostatek finančních prostředků, aby mohla být jejich práce včetně času věnované této činnosti adekvátně ohodnocena.

Souhrn přijatých opatření:

- zapojování studentů do činnosti účelových pracovních skupin Akreditační komise při hodnocení vysokých škol
- diskuse o zapojení odborníků z praxe a zahraničních odborníků do činnosti pracovních skupin

VZNĚST POŽADAVEK NA ZVÝŠENÍ ROZPOČTU AKREDITAČNÍ KOMISE A NA LEPŠÍ ZAJIŠTĚNÍ SEKRETARIÁTU AKREDITAČNÍ KOMISE

Zpráva z roku 2007 konstatovala, že sekretariát Akreditační komise pracuje s ohledem na náročnost své práce velmi dobře, ale že je výrazně personálně i finančně poddimenzován. Zdůvodnila to zejména s ohledem na zvyšování požadavků na zpracovávání hodnotících materiálů, rostoucí požadavky na jazykovou vybavenost v souvislosti se spoluprací v mezinárodních grémiích (ENQA, CEEN, ECA, aj.) a zvyšování požadavků na internacionalizaci aktivit Akreditační komise. Z těchto důvodů vznesla zpráva požadavek posílit sekretariát finančně i personálně.

V současné době se ukazuje jako vysoce žádoucí personálně posílit sekretariát pracovníkem (nejlépe s právnickým vzděláním), který by se věnoval hodnotící činnosti administrativy vysokých škol a kvality vnitřních předpisů vysokých škol,

kteří nepodléhají registraci ministerstva ve vztahu k uskutečňování vzdělávací a tvůrčí činnosti (např. vazba mezi uznáváním povinností splněných v programech celoživotního vzdělávání při přijetí jejich absolventa do akreditovaných studijního programu). Dále by se tento pracovník podílel na zajištění výrazně narůstající agendy akreditací, na kterou se plně vztahuje správní řád.

Akreditační komise také apelovala na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, aby našlo způsob podpory externích administrativních pracovníků, kteří zajišťují činnost pracovních skupin Akreditační komise. Vzhledem k vysokému počtu stálých pracovních skupin Akreditační komise, objemu činnosti a mimopražské příslušnosti některých předsedů těchto skupin (tzn., že pracovní skupiny zasedají mimo Prahu) není zvladatelné zajišťovat tuto činnost sekretariátem Akreditační komise. V minulosti byla tato činnost řešena prostřednictvím využívání administrativních pracovníků vysokých škol (obvykle technicko-hospodářský pracovník katedry, jejíž je předseda příslušné pracovní skupiny členem) nebo studentů doktorského studia. Tento způsob zajišťování činnosti (bez možnosti odměňování) je dlouhodobě neudržitelný. Posílení sekretariátu Akreditační komise o pracovníky, kteří by měli na starosti zajišťování činnosti pracovních skupin by však bylo neefektivní, protože tato agenda je závislá na objemu posuzovaných žádostí. Je proto třeba najít způsob, jak podpořit externí administrativu pracovních skupin.

Rovněž je třeba najít efektivní způsob, jak umožnit, aby Akreditační komise zapojovala v co nejvyšší míře zahraniční odborníky zejména do procesu hodnocení vysokých škol a akreditovaných činností (včetně hledání vhodného způsobu proplácení cestovních výdajů a odměňování).

Akreditační komise cítí v této oblasti zvláště v poslední době (podzim 2009) velmi silnou podporu vedení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a rovněž výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, který v usnesení z 36. schůze ze dne 22. října 2009 dokonce požádal Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, aby posílilo Akreditační komisi finančními prostředky na administrativní a odborné spolupracovníky (bod 4 usnesení).

Zpráva z roku 2008 konstatovala, že nezávislost a profesionalizaci Akreditační komise by významně posílilo stanovení jejího rozpočtu procentní podílem na každoročním rozpočtu veřejných vysokých škol. Přijetí takového rozpočtového pravidla by napomáhalo bránit Akreditační komisi před politickými tlaky a tlaky různých zájmových skupin a vytvářelo by vhodné podmínky pro její profesionalizaci.

Tento požadavek je ale spíš v rovině úvah, jakým směrem by se měl budoucí způsob financování Akreditační komise ubírat. Je zřejmé, že zásadní změny mohou být realizovány až v rámci nové vysokoškolské legislativy.

Souhrn přijatých opatření:

- pro rok 2010 se podařilo docílit navýšení rozpočtu Akreditační komise, které umožní využití širšího spektra odborníků pro hodnocení vysokých škol a akreditovaných činností
- získání podpory významných institucí (ministerstvo, školský výbor PSPČR)
- zahájení jednání o možnosti personálně posílit sekretariát a nalézt způsob administrativní podpory pracovních skupin